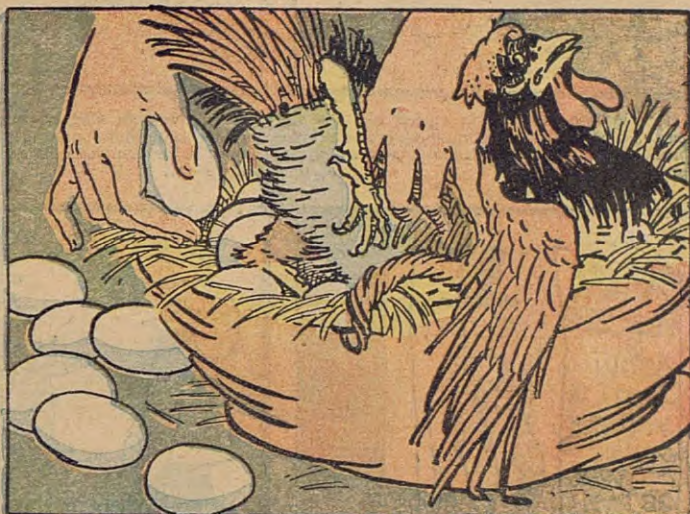

VIROLET

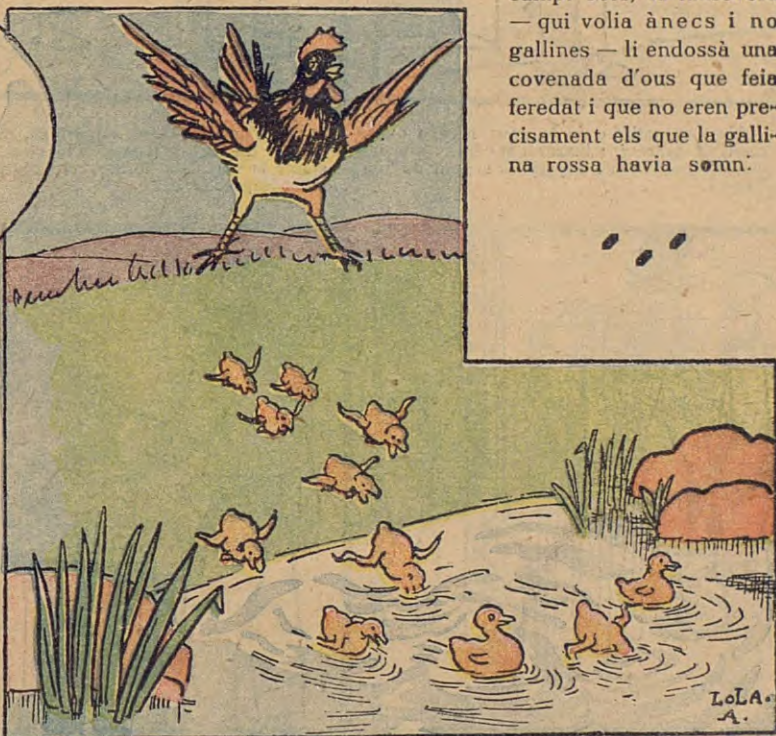
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

UNA SORPRESA

por LOLA ANGLADA

Una vegada era una gallina que, bo i covant, pensava en el goig i l'enveja que despertaria la seva llocada passejant pel camp. Mes, la masovera — qui volia ànecs i no gallines — li endossà una covenada d'ous que feia feredat i que no eren precisament els que la gallina rossa havia somnat.

En ésser nats els petits, la gallina, satisfeta, passejava orgullosa la preciosa llocada, quan en apercebre els ànecs un estany...

... s'hi tiraren contents amb gran sorpresa de la mare, la qual, filòsofa com era, exclamà: — Bon Déu, el món com es torna!... Els petits, ja en néixer, poden ensenyar-nos!...

LoLA
A.

UN INVENT ESPETERRANT

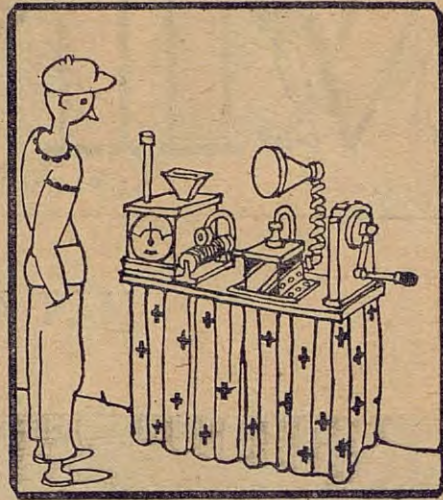
per ACIT

En Pallofa en portava aquell dia una de cap, Tot passejant pels encants, escorcollava amb l'esguard els variats objectes exposats en les parades.

Una vegada s'hagué ben firat del que cregué convenient, començà els treballs en un quartet de casa seva. Era essencial un forat a la paret...

... car, amb ell, es conseguia la comunicació de l'aparell, que aviat tingué montat, amb l'habitació de la costa, on devia radicar el pes de l'invent.

Un cop satisfet de la seva magna obra, clavà un expressiu lleteret al carrer, s'abillà molt elegantment i esperà. L'espera no fou llarga...

... car, a poc, en Tòfol, encuriosit, es decidí a entrar. En Pallofa li explicà la cosa: — Podeu sentir la veu dels homes, per morts que siguin: Napoleon, el...

... general Prim, en Colom, en Garibaldi... — En Tòfol, de tan impresionat, no sabia quin triar. — Allò de l'ou de Colom — es digué — no està pas malament...

... M'agradaria sentir com s'explica. — Acte següent, en Pallofa posà la comunicació a l'aparell, que funcionà meravellósment. Una veu claríssima (la de Colom, sens dubte) es deixà sentir, i després de quatre paraules sobre el descobriment d'Amèrica...

... digué amb veu enterridora: — Amic desconegut, podries deixar-me cinc duros? — En Tòfol estava entusiasmada. Allò era un invent, un invent de debò! Amb un moviment gairebé involuntari s'apressà a ficar en el lloc adequat, ço que el gran...

... home li demanava amb tanta amabilitat. En sortir una sola preocupació el dominava: — Per què dimoni els deu voler, en Colom, els cinc duros? Pobres savis! Tots acaben igual: a la misèria. Si molt convé, en necessitava més i no ha gosat demanar-me'ls.

A LA CAÇA D'UN BASTÓ

Dibuixos de CORNET

per R. NEGRE BALET

OU un descuit imperdonable. Mireu que una obra d'art com aquella, l'edat de la qual es calculava en cinc centúries, que havia passat de generació en generació, gastant-se, apariant-se, renovant-se... i t'el, en un moment, per una badoqueria infantil... perduda. I, a on? pel mig dels carrers de New York, talment com una agulla en un paller.

Vaig arribar a casa desolat. Els retrats del vells m'esguardaven cellajunts bo i dient-me: Ets un baliga-balaga; has perdut el tresor dels teus avantpassats, el llaç que t'unia amb l'antigor. Ja ho veus;

una tradició que tants afanys ha costat de mantenir, ara jeu estrocnada pel malastre del teu descuit.

I, tenien raó; aquell bastó l'havia dut el meu avi abans que el dugués jo, abans que el dugués el meu pare — quan encara no s'havia trencat els braços en un accident d'aviació: — i, abans que el meu avi, l'havien dut el meu besavi i el meu rebesavi i el pare i l'avi i el besavi i el rebesavi del meu rebesavi.

Aquell bastó era una relíquia familiar. Les seves molècules estaven amarades de la suor de dotze generacions i qui sap si alguna d'aquestes dotze hi havia deixat àdhuc algunes gotes de sang. Qui és que durant tota la seva vida no es fa un tall a la mà o s'alça la pell o bé es fa una esgarrinxada?

La forma primitiva que havia tingut, qui l'endevinaria? Cada generació l'havia anat modernitzant, apariat, havia anat fent-hi innovacions, posant-lo al dia. Però ça com lla era el mateix bastó que un home del segle xv, de la meva mateixa sang, havia dut. Perxò, a desgrat de les reformes — de bon gust unes, dissortades altres, — dins d'ell romania amb son batec aquell esperit de la vellúria.

Es clar que jo no el duia pas sempre. Una joia així calia estalviar-la, de por de malmetre-la o de perdre-la. Solia tenir-la dins d'una vitrina i encara dins d'una funda. El pany de la vitrina m'havia costat mil dòlars. I, quant al vidre, si algú l'hagués trencat, instantàniament hauria començat a sonar un timbre de vint-i-cinc campanes, capaç de despertar un mort i que automàticament avisava alhora al Quarteret de

polícia més proper. Aquell bastó estava ben segur dins d'aquella vitrina.

Quin malastre el meu, de perdre'l! El meu pare, morint-se deu anys enrera, s'havia estalviat ben bé un disgust de mort.

Què calia fer?

Com que sóc ianqui, no vaig arribar a perdre la serenitat i al cap d'uns segons d'ésser a casa i d'adonar-me de la terrible pèrdua, lliurava a un dels meus criats la redacció d'un anunci pel quotidià «To find», diari especialitzat en la Secció de «Pèrdues».

Jo estava disposat a donar cent mil dòlars al que em dugués aquell sagrat bastó, aquella relíquia familiar, capaç de fer eternir un cor de roca.

* * *

Aquell mateix dia a la tarda començaren a arribar bastons a casa meva, però tot eren bastons nous de trinca, enfarfegadorament ornats d'or i argent. Eren bastons estil segle xix. Vaig passar unes hores de turment: no podia donar l'abast a tantes visites. I, altrament, no arribava cap bastó del temps del meu. Vaig comprendre que el meu anunci era poc concret. Havia posat:

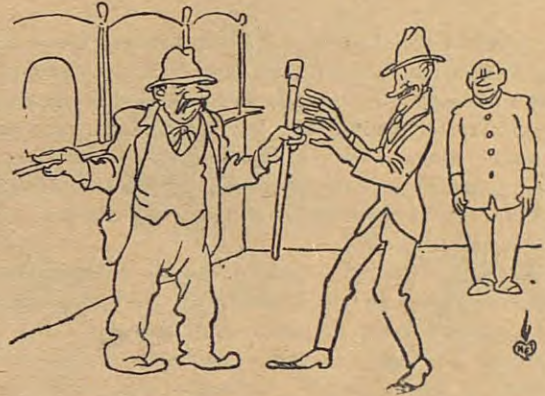
100,000 dòlars

donaré al que em porti un bastó — record de família — que he perdut, em sembla que per la Fifth Avenue. Adreçar-se Hôtel Sunshine, 33,333, Taft Street.

Valia tanmateix la pena que l'anunci fos més clar: donar dades, dir la seva alçada, el seu diàmetre del cap, del cos i de la puntera; dir el color de la fusta, el seu decorat... en fi, tot. Tot plegat em costaria dos o tres dòlars més, i què?

Vaig decidir anar jo mateix a la Redacció del «To find» per ampliar l'anunci.

I així que hi vaig ésser començò a caminar amunt i avall,

a dreta i esquerra, per sales i corredors. Tota la gent estava sentada esperant, però eren del públic. Ni rastre de la Redacció! Enlloc no es veia ni un secretari, ni un pixatinters, ni un ordenança, ni un porter. Vaig preguntar al primer de la cua que s'esperava, què era allò.

— Passa quelcom? — vaig fer.

— Sí; no ho sabeu? Mr. Tilbury — el meu nom mateix! — que dona cent mil dòlars, cent mil dòlars al que trobi el seu bastó. Tots els redactors, començant pel director i acabant pels porters, deuen ésser a buscar-lo.

El segon de la cua, així que ho sentí, marxà corrents. Ben-tost ho anaren sabent els altres i al cap de poca estona solament romaniem allí el primer de la cua i jo. Aquell em digué:

— Fins ara solament ho sabia jo perquè havia llegit el diari, i no n'havia fet cabal. Deu ésser una broma d'un multimilionari tocat de l'ala. Es deu voler divertir fent córrer i suar la gent. Altrament, sóc un home calculador. Dues troballes en un mateix dia és una coincidència irrealitzable. Abans de venir aquí he vist un minyó que anava a llençar un bastó al Black Channel. L'he reptat, puix que no m'agrada que ningú destrueixi res. I ell ha marxat, abandonant el bastó. Jo l'he collit. Es clar que no valia la pena: és un mort. És un bastó del temps de Matusalem. Mireu-vos-el.

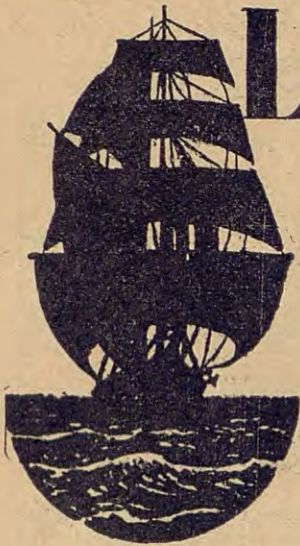
El meu bastó!!!...

* * *

Al cap de cinc minuts el bastó tornava a ésser meu. En vaig donar dos dòlars. El que me'l va vendre, naturalment, ni sabia qui era jo ni tampoc que aquell fos el bastó de l'anunci. I, al cap de mitja hora, la casa ben tancada, jo prenia el Sud-Express, amb la mà aferrada a la relíquia familiar, fugint de l'allau de bastonaires que pul'lulaven pels voltants del meu Hôtel Sunshine, sotjant la primera avintesa que els palesés que hi havia algú a dins, per entrar-hi.

En el salonet del vagó-llit, ple d'emoció i d'agraïment, vaig alçar els ulls al cel. Des d'allí dotze generacions devien contemplar-me satisfetes.

R. NEGRE-BALET

L'AU les aventures

d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

Alicia acluclà els ulls. La canoa, al bell mig del corrent, lliscava amb una fressa igual amb una oscil·lació tot just perceptible. Les copes dels arbres, desfilaven sobre un cel esblanqueït a força de claror.

L'aventura del pintor Godin i del negre Domingo

La història que Lau es resistí els primers dies a contar per no fadigar l'atenció d'Alicia, hagué d'esser contada pels propis interessats quan la colla d'expedicionaris que sortiren de Cuenca va reconstituir-se a la vila d'Andoas, prop del riu Pastassa del que és afluent el Bobonassa.

Godin, menys ufanós d'aspecte, però ple d'èmfasi, duïa la veu cantant. El negre Domingo tractava de tant en tant de dir-hi la seva.

— Doncs, veureu Mlle. Alicia, que dues hores després d'haver-vos deixat ja teníem altre cop la canoa plena d'aigua. La culpa va ésser d'aquest, naturalment...

El negre Domingo no tenia gaire mots de francès, però la mímica de Godin era prou expressiva perquè ell pogués seguir el fil de la narració i sobretot recollir les acusacions que, d'altra banda, coneixia de memòria.

— «No, no... perdone vuesamerced...» — cuitava a dir el negre i s'embranchava en una disquisició nàutica que hauria durat llarga estona si no hagués vingut la interrupció autoritària de Godin:

— Tu calla i deixa'm dir. La canoa plena d'aigua... No vàrem tenir altre remei sinó arrambar-nos a la vora amb grans precaucions, buidar-la i tornar-hi a pujar. Aleshores em vaig posar jo al timó...

— «I nos inundamos otra ves...» — saltà el negre.

— Tu calla, si no vols rebre una puntada — vociferà Godin.

Alicia no podia tenir el riure.

— No va ésser cap comèdia divertida, us ho juro — afegí Godin, una mica picat per la falta de gravetat amb què Mademoiselle Alicia escoltava la història de les seves peripècies. — Veïam si podré seguir. Deïa que em vaig posar jo al timó. Durant dues hores tot va anar com una seda, però ve que aquest ximple...

— «Yo?» — rondinà el negre fent pampallugues amb els ulls.

— ... Vé que aquest ximple — agregà Godin com si no veiés les ganyotes del negre — em crida: «Un arbre a tribord!...»

— A babord!, vaig dir, a babord! — rectificà el negre amb una mena de plor que augmentà la hilaritat de Mlle. Biard.

— Vas dir a tribord, i no em repliquis. En conseqüència, jo què havia de fer? Vaig girar a babord amb decisió. L'arbre, un arbre colossal, baixava precisament per aquella banda... Xoc espaventable! Un rem salta fet estelles, la ca-

noa s'esberla: via d'aigua... Tots a l'aigua... En mig del bati-bull jo encara tinc serenitat per arrapar de dins la canoa que se'n va a fons a corre-cuita, les dues destrals que, per un atzar providencial, eren a l'abast de la mà... Nedant arribem tots dos a la vora... No tenim res, sinó aquell parell d'eines. Molls encara, ens posem a treballar per fer una armadia. Després de dos dies de feina, amb arbres i lianes vàrem fer una balsa que, no és immodèstia dir-ho, era tan bona com les millors que poden construir els salvatges de l'Amassones. Ens hi embarcàrem amb una petita provisió de fruits i, apa!, riu avall una altra vegada. Una balsa o una armadia — els dos noms són acceptables — té l'aventatge que no s'inunda mai i que resisteix amb magnífica elasticitat tots els cops per forts que siguin. Gairebé ens felicitàvem del canvi pel guany de seguretat que ens representava. Una nit que les vores del riu eren massa altes per enfil·lar-hi l'armadia vàrem resoldre de dormir-hi a sobre lligant-la sòlidament a uns arbustos que creixien entre les bogues. Dormíem com un parell d'àngels, sí, Domingo també; com un àngel negre... Després d'una jornada d'exercicis violents, arribàrem al vespre veritablement aclaparats de fatiga. De sobte, en somnis, sentim un paf! i ens despertem dins de l'aigua.

— Què era? — demanà Alicia mig asseient-se en la seva hamaca que encara no li era permès d'abandonar.

— Era... El què era ho vàrem esbrinar molt més tard — prosseguí Godin. — De moment, prou feina tinguérem a enfil·lar-nos a la vora. Va ésser un despertar ben desagradable! I mireu que l'accident que ens havia fet rodolar dins l'aigua era extraordinari i impossible de preveure. El riu minvava. Una branca d'arbre, implantada en el llot del fons, va inserir-se entre les soques de la nostra armadia, de tal manera, que a mesura que el nivell del riu baixava, la nostra armadia restava penjada per una banda, formant cada cop un angle més agut amb la superfície líquida... Es clar, el negre i jo vàrem rodolar pel pendent...

— Certament un accident així no és fàcil de preveure — assegurà Lau.

— Es el que jo dic; no el podíem preveure — continuà Godin, satisfet de sentir que li llevaven la responsabilitat de sobre. — Aquest ximplet de Domingo deïa que si, valia més que...

— «Sí, sí, sí, millor dormir a terra» — feia el negre amb un joc de guturals que estimulava la hilaritat de Mlle. Biard.

— Vols callar? — digué M. Godin alçant el puny per reprimir els comentaris de l'home de color. — Vaig comanar el que calia. Un accident fortuït no s'ha de preveure, si no ja no fóra fortuït. Seguim. Amb grans esforços, desencaixàrem la branca d'entre les soques de l'armadia i tornàrem a navegar pel riu Bobonassa com en els millors dies. Però ve't ací que cap-al-tard, remarkem que la velocitat del corrent augmentà d'una manera prodigiosa; entrem en un congost... El riu, que tenia uns minuts abans més de vint toïsses, de cop i volta no en té sinó deu... I a banda i banda uns penyasegats enormes. Aquest (referint-se al negre) va començar a empal·lidir... Jo, més serè que mai... Les onades que formaven les aigües ens arribaven sovint a la cintura... La gorja on havíem entrat feia giragones; aquest era un nou element de perill.

El benaurat retorn

Tres vegades varem topar violentament contra les roques amb batzegades que haurien migpartit qualsevol canoa, però les lianes que lliguen les soques de l'armadia tenen una elasticitat prodigiosa... Tot plegat, un gemec i no passa res. Començàvem a creure que en sortiríem sense contratemps, quan ve't ací que el riu gira en angle recte. De seguida ens trobem dins un remolí esgarrifós. El xoc de l'aigua ha excavat la roca fins a una profunditat considerable, formant una mena de badia. Allí dins vàrem anar a raure... El mateix moviment de l'aigua ens duia altre cop vers el centre del corrent, però quan semblava que hi anàvem a entrar i a ésser arrocecats altre cop riu avall, les onades que produïa el xoc de l'aigua que baixava amb la que rebotia contra les roques del fons de la badia, tornava a fer-nos recular... Així, en aquesta dansa horrible, sense aliments, sense possibilitat de dormir, vàrem passar quaranta dues hores!

Mlle. Biard cessà de riure.

— I com en vàreu arribar a sortir? — va demanar amb una seriositat simpàtica.

— Ara pot continuar el senyor Lau — va fer el pintor Godin.

— Oh, la meua intervenció és ben senzilla — va fer Lau. — Com us he explicat, quan vaig veure que passaven dies i setmanes i no arribaveu a Andoas, on us esperava amb tripulació a punt per seguir cap a l'Amassones fins a Saõ Paulo, vaig llogar una canoa i remers i vaig remuntar el riu, presentint alguna desgràcia. En arribar al congost que ha descrit M. Godin, els remers em varen dir que era impossible de seguir embarcats. Per un corriol obert en la roca vàrem vorejar el congost... Els meus ulls, amb una curiositat infatigable, escorcollaven els enormes remolins de l'aigua... Ja us he dit que vaig sortir d'Andoas amb el corple de tristos presentiments... En arribar al lloc on la gorja tomba en angle recte, vaig descobrir l'armadia de M. Godin i del negre Domingo, giravoltant fora del corrent... Estaven talment extenuats i l'aigua feia tanta fressa que va costar-me d'aconseguir que alcessin el cap i em mirassin. Vàrem llançar una corda de les que usen els indis, fetes de lianes; el negre la va lligar a les fustes de l'armadia, i estirant tots nosaltres de dalt estant de les roques, vàrem incorporar-la al corrent després d'un seguit d'esforços. I això és tot — va fer Lau per no repetir un troç d'història que ja tots coneixien.

Això va ésser tot. Com si aquell punt hagués estat escrit que havien d'acabar llurs penes i desgràcies, la navegació fins a Saõ Paulo, el primer port portuguès, on els esperava setmanes ha La Condamine i els altres companys, va ésser felicíssima. De Saõ Paulo fins a Parà, embarcats en la goleta que havia noliejat per a ells Sa Fidel Magestat el Rei de Portugal, atesos amb extremada cortesia en totes les parades que feien, el viatge els va semblar una continua festa.

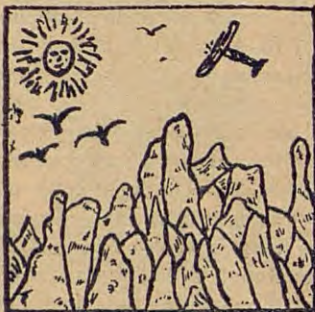
Lau i Alicia, sobretot, en el ple d'una passió llargament purificada per l'orgull, tendien a mirar aquella immensa mar d'aigua dolça, voltada de boscuries ufanoses, estremida per la nombrosa voladúria dels ocells i dels insectes, com una imatge de llur felicitat. Quantes hores, asseguts sota la tolda, la mà dins la mà, sentint el suau clapoteig de l'aigua i la lenta desfilada del paisatge, arribaren a imaginar que llur vida havia d'ésser sempre més com aleshores, un èxtasi, una apoteosi!

(Continuarà)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 335 — JOAN GAI

Volar com fa l'ocellada
damunt de l'espai serè,
i veure a ma padrina aimada
és lo que a mi em va més bé

N.º 336 — CELS VIVER

Jo sols estic distret
i passo bé l'estona
llegint el VIROLET
que surt a Barcelona

N.º 337 — ISMAEL BERMEJO

L'esport de l'equitació
és el millor, no us enganyo
puix té part d'aviació
i s'hi arreplega algún nyanyo

N.º 338 — ANTONIETA VAIREDA

Lo que a mi més m'agrada
és ser fill de l'Empordà
per ballar-ne la sardana
queé s airosa i fa saltar

N.º 339 — JOSEP SANOU

Se'm diu: On vas que tant corres?
Al Romea a fer rialles;
m'atrauen d'en Folch i Torres
els contes i les rondalles

N.º 340 — TOMÁS URIACH

Tant m'agrada jugar
a futbol, que tot el dia
ho passaria en xutar,
j' fins dormint xutaria!

N.º 341 — JOAN PAGUI

Vull anar a Montserrat
que es terra molt Catalana
i ballant una sardana
quedaré entusiasmat

N.º 342 — RAFAEL PARÉS

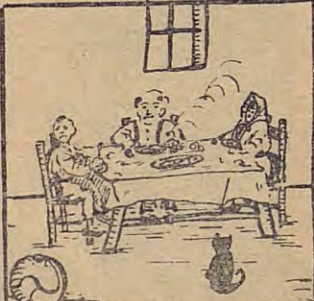
Lo bo i milloret
vos ho diré clar
és llegir el VIROLET
després de jugar

N.º 343 — RAMON MARINELLO

M'agrada molt els contes
que porta el Patufet
i també les historietes
que porta el VIROLET

N.º 344 — JORDI TRULLOL

La pilota cada dia
a mi m'ipa molt,
la que mai em cansaria,
és la de jugar a futbol

N.º 345 — RAMON ALIANA

Jo prefereixo l'estiu
perquè puc llegir un ratet
i contemplar el VIROLET
a la voreta del riu.

N.º 346 — JOSEP FIGUERES

Jo me'n vaig a la muntanya
ben prop del castell de Monjuich
i d'allí contemplo el panorama
i el port de Barcelona, tan bonic

N.º 347 — AMELIA VAIGA

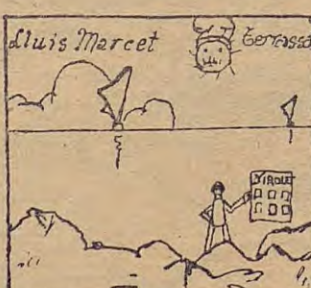
A mi m'agrada pintar
més sobretot a l'estiu
quan a la vora del riu
la calor em faig passar

N.º 348 — GENTRUDIS SOLER

A mi m'agrada tocar
i així passo l'estona
tocant a la sala nova
i tothom vinga a ballar!

N.º 349 — LLUIS MARCET

Passo molt tranquil l'estona
vora voreta del mar;
el VIROLET sota el braç
sobre una roca bufona

N.º 350 — ANTON BURGÉS

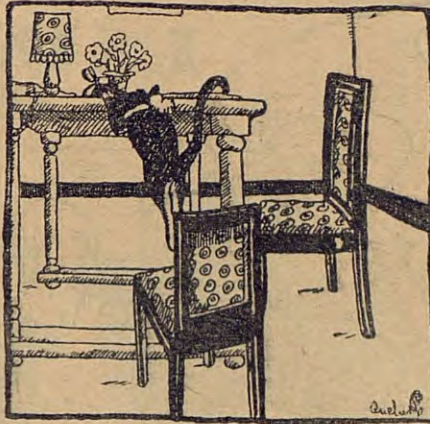
A mi m'agrada llegir
les obres d'en Folch i Torres
i no m'amago de dir
de que són les més hermoses

Rodolins incomplets

La carta

La Mercè a la tia Marta

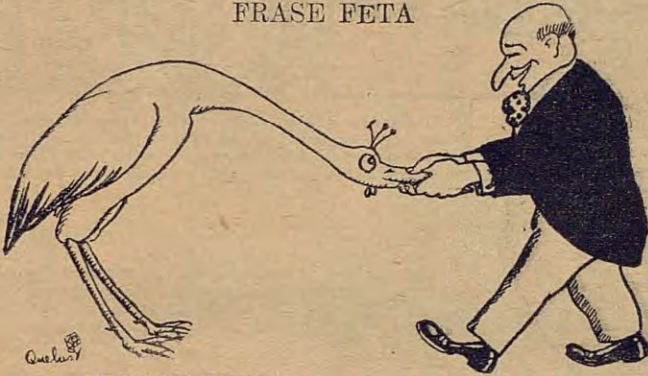
Quan la carta ja ha acabat

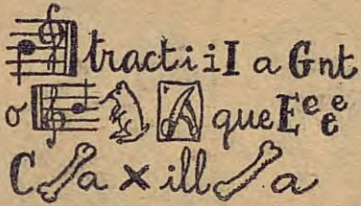
Qui tot fent el tafaner

FRASE FETA

EL DIBUIX REVELADOR

JEROGLIFIC

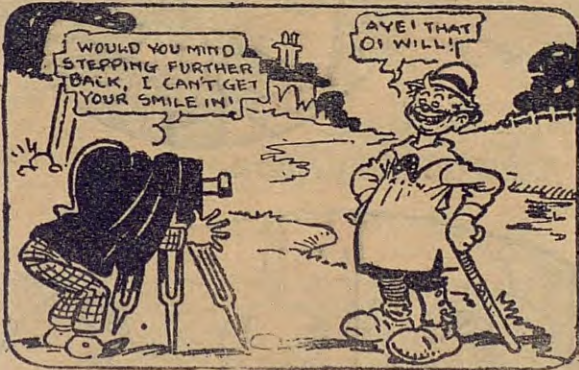

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta obtindreu un dibuix insospitat

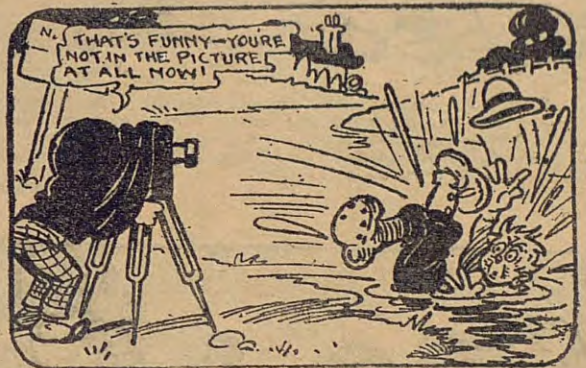
Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1 D. Josep i els nevodets, van a comprar panellets. 2 Com que els trien de primera, els compren a cà n Riera. 3 I amb molta tranquil·litat, se'ls mengen avent dinat. Frase feta: Fer-li un nus a la cua. Jeroglific: D'un sac buit, no en treuràs res.

HISTORIETA IL·LUSTRADA D'UN RETRAT AMB REMULLADA

— Tiri's un xic endarrera

i estarem tot seguit

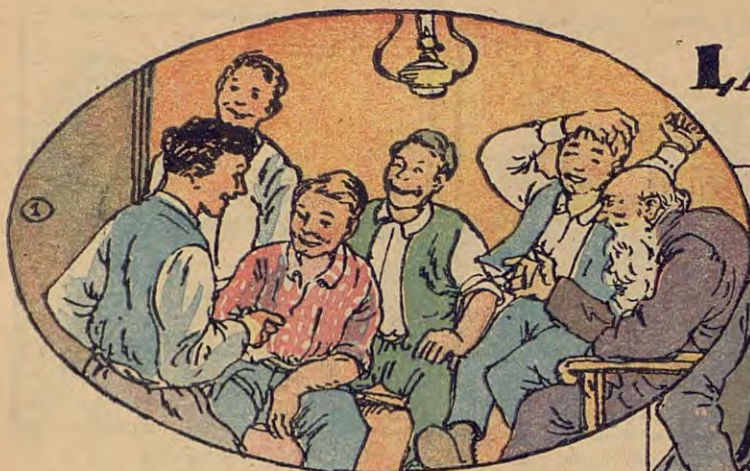

i quedarà de primera

— Si que he quedat ben lluït!

LA UNIO FA LA FORÇA. (I^a Part).

En Queló tenia cinc fills; en Pelegrí, el gran, en Jaumet que el seguia, i successivament en Miquel, en Peret i l'Adolf que tancava la llista. Tots ajudaven el pare i vivien en santa pau i bona harmonia.

Un dia, en Queló cridà els seus fills i els digué: — Nois; jo em faig vell, per no dir que ja en sóc del tot. i vull repartir-vos les hisendes per parts iguals per tal de veure quin ús en feu i com us espavileu sense mi.

Va repartir en cinc parts escrupolosament iguals tot ço que havia anat posseint en cinquanta anys de treball, i els fills n'hi donaren mercès, reconeixent l'encert del repartiment.

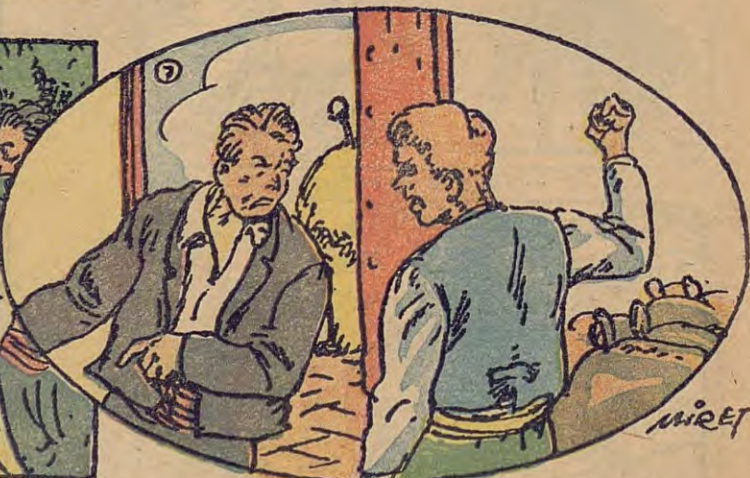

Cada un s'aficionà amb el seu conreu i procurava que fes més goig que el dels altres. Però es presentà no sé quina mala cuca (no n'hi ha pas cap de bona) i espatllà la collita d'en Pelegrí. En canvi la millor de totes fou la de l'Adolf.

En Pelegrí s'enfurià. — Com pot ésser — digué al seu pare — que jo, el més gran, m'hagi de veure menys favoregut que el petit? — El vellet intentà de fer-li comprendre que probablement un altre any el petit perdria i ell guanyaria, i així una collita aniria per l'altra... però què és cas!

Començaren les enveges i les rancúnies. El gran aporriava el petit i uns germans — en Peret i en Jaume es posaren de banda de l'Adolf, i en Miquel trobava que tenia raó en Pelegrí. I de mica en mica, acabà la cosa que els d'un grup no es parlaven amb els de l'altre.

A l'any següent, la mala tanda perseguí encara a en Pelegrí i resultà en Miquel el més sortós. Semblava talment que la fortuna jugués amb ell, car aleshores en Pelegrí també envejà a en Miquel, que era el seu partidari, i acabaren renyint.

MIRET